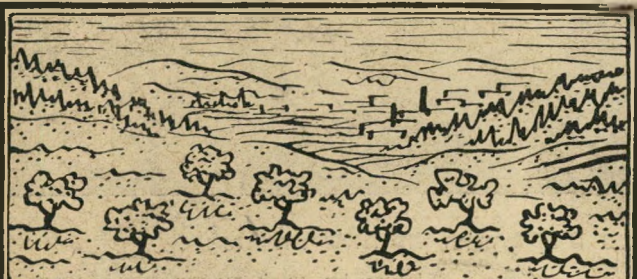

תשי"א למאמץ נוסף למען המדינה

עמים חברה לתוצרת מפרי הארץ אחים בזרנו בע"מ ת"א
אחים בזרנו בע"מ בית חרושת לסיגריות

ונטעתים
על-אדמתם
ולא ינתשו
עוד מעל
אדמתם
אשר-נתתי
להם...

עמוס ט טו

נת פריחה
לארץ ולתושביה
מנוחה ונהלה
לעולים אליה

בלו בנד

88.50

המפגשים בארץ הנילוס. למקרא הדברים אפשר
היה לחשוב שעומדת לפרוץ שם מהפכה קומר
ניסית בכל רגע. אמנם לא הייתי בחודש
האחרון במצרים (בפעם האחרונה הייתי שם לפני

3 שנים), אך איני משער ששלטון הפיאודלים
שם חלש כיום יותר מאשר היה אז.

אלברט מוכסאוף, ירושלים
איננו מוצאים בדברי כתבנו כל זכר העול
להתפרש כנבואה למהפכה קומוניסטית קרובה
במצרים. כתבנו עמד רק על המבוכה והאכזבה
שהנער המצרי המשכיל חש בהן אחרי המפלה
המצרים בארץ.

שדים למקסים

העבירו נא את ברכתי לצלמכם מקסים
סלומון, אם הוא יושב עוד במאסר. הרומאן
של ידיים "העולם הזה" (671) היה גהר.
חברותי ואני דואגות לו נורא.

דינה ג. טבריה

אל תדאגנה. מקסים יושב במאסר רק יממה
אחת. ושלומו טוב.

"יורם בן-דודי מחפש חברה"

אם יורם בן-דודי מגבעתי-ברנר מרגיש את
עצמו בודד ("העולם הזה" 670), מדוע לא ית'
קשר עם רישה החיפאית, גיבורת "בצע חלום",
אם אין לו קשרים הדוקים עם חברתו בקיבוץ?
לקוראי "העולם הזה" היה זה גורם נחת רב
לוא היו שני הגיבורים מתידדים.

אליהו עבוד, ירושלים

איננו סבורים שיו"ם זקוק לעצות בשטח זה
מצדנו. הוא נראה לנו מוסתך מאד לדאוג
לעצמו.

ספרים ופוליטיקה

בין יתר המדורים שב"העולם הזה" יש גם
מדור לספרות. אך למעשה זה הוא מדור
פוליטי מובהק. את זה ראינו בשבועיים
האחרונים.

זה המאמר השני בו מדגיש מר מידד את
מעשי הזוועה של אצ"ל. אני יכול לעזור לו
בהשגת חומר רב על מעשי זוועה שעשה ה'
ארגון שהוא היה חרר בו.

יצחק אייזנזון, תל-אביב.

(א) כותרת המדור היתה "ספרים" ולא
"ספרות". הספרים הנדונים היו פוליטיים, ולכן
דיר יאסין. את מעשי הזוועה לא אנו "הדגשנו"
כן גם באמנות שוללים אנו את הגישה
האסתטית העקרה.

(ב) מידד עצמו הזכיר את בלד איסין יחד עם
דיר יאסין. את מעשי הזוועה לא אנו "הדגשנו",
אלא עושיהם, המספרים עליהם בגאווה.

פגמים בלשון

בגליון 669 כותב המבקר התיאטרוני שלכם
על המחזה "העולם לא יכול לחכות", ומסיים
את מאמרו כהאי לשון: "איננו חושבים כי
חזר בעל השכלה גבוהה צריך לטעות בין

ר. לוי, פתח תקוה.

(א) העולם אינו יכול לחכות. (ב) גם אם אין
הוא מעיר לאחרים עליו להזהר בלשונו. (ג) ראה
מלנו של בן יהודה כרך ראשון עמוד 523 א,
שורה 13 וההערה, וכן "בין כה וכה" ואעפ"כ
צדקת, וטעות דפוס היתה אצלנו. (ד) אין אנו
גורסים כך.

האם בא האל מאדום?

קראתי את תשובתכם למכתבי ("העולם הזה"
670), וקראתי את שני הפסקים, ואני מבקש
את רשותכם לפרש אותם לכם.

(א) הפסק בישעיהו ט"ג: "מי זה בא מאדום,
חמוץ בגדים מבצרה?" אומר לכאורה כי ה' בא
מאדום, אולם אם נקרא את כל הקטע, הוא
מתכוון כי ה' יקם את נקמת ישראל-מאום,
והשמות אדום ובצרה הם הגתות, המקומות
מהם חזיר ה' אחרי הטבח שערך בהם.

(ב) הפסק השני שופטים ה': "ה' בצאת
משעיר בצעור משדה אדום", גם הוא לכאורה
מרמז על מקום ממנו בא ה'. אולם אם נקרא
את כל הקטע נראה ברור כי כל כונת הפסוק
קים האלה היא להזכיר את כל המאורעות ה'
מופלאים שארעו בימי מלך תורה.
אברהם מרגלית, חיפה.

(א) הזכרנו עוד פסוק שלישי: "חזקאל ל"ג
10, "ויהיה שם היה". (ב) ישעיהו איננו מדבר
כלל על נקמה באדום. להפך: הוא אומר
ואבוס עמים באפי' ולא עסי, ואדום איננו
עמי. (ג) לשם מה יזכר בשירת דבורה מתן
תורה? המלים "זה סיני" הן בלי ספק תוספת,
שינה מתאימה לא לתוכן ולא לקצב. (אולי
הערה בשולי הגליון.) (ד) לא ערערנו על מקור
ריותה של האמונה המונותאיסטית; אבל אתה
מדבר על "התקופה שאנו עוסקים בה" כאלו
נכתב כל התנ"ך בדור אחד. בשירת דבורה כתוב
"יבחר אלהים חדשים"; "יתת אומר" הלא את
אשר יורישך כמוש אלוהיך תירש"; "ויקמו
להם בני דן את הפסל, ויהונתן בן גרשם בן
משה, הוא ובניו, היו כוהנים לשבט הדני עד
יום גלות הארץ"; דוד אמר לשאול, כי
גרשוני היום מהסתחף בנחלת יהוה, לאומר:
לך עבוד אלוהים אחרים"; "ויהי לעת זקנת
שלמה נשיו חטו את לבבו אחרי אלוהים אחרים".
האמונה המונותאיסטית היא אמונה כי יש רק
אל אחד, וכפי שראית מהדוגמות שהבאנו, לא
בבת אחת שונרה. דרך אגב, בישראל היה
נהוג פולחן שונה מהנהוג ביהודה, אם כי האלים
היו משותפים.

ניד המודעות

"העולם הזה" הפך בחדשים האחרונים לעתון
הטוב ביותר במדינה — העתון היחיד שאפשר
לקרוא מן המלה הראשונה עד האחרונה. יש
לצטער על קיצוב הניר, המונע מאתכם מהוסף
למספר העמודים — אילם יש להצטער עוד
יותר על כך שאתם מקדישים גם במספר
העמודים המצומצם מהם כה נרחב למודעות.
יתכן שאינכם יכולים לוותר עליהן מבלי לפגוע
בתכני ובאיכות העתון — אולם מדוע לא
תחסלו את המודעות ותעלו את מחיר העתון?
רסחוי שריב רובם של הקוראים היו מוכנים
בחפץ לב לשלם גרוש אחד או שנים יותר, אם
תתנו שני עמודים נוספים של חומר קריאה
במקום המודעות.

אוריאל הנציגר, ירושלים

כבר עתה דוחה "העולם הזה" מספר ניכר של
מודעות, מחוסר רצון להגביל עוד יותר את
חומר המערכת. המערכת מוכנה להעביר את
הצעדת להנהלה, אם יהיה הבטחון שזו דעתם
של רוב הקוראים.

ה ש ע ר

אילו היה מפקדה מחלקה טדי מחכה או לפני שנתיים,
עד שיבא תור הגיוס של הגברים הנושאים, היה מן הסתם
מקדם היום את פני השנה החישה בחיק משפחתו. מכיון
שהיה "משוגע" (או עוד קראו לה: "בעל הכרה") — לא
חכה. הוא היה בין המגויסים הראשונים של מלחמת-העצמאות.
בראש מחלקתו יצא לקרב על לטרון.

כאשר לודית הקטנה שאבא לא יחזור עוד, היתה עצובה
מאד. אבל את משמעות המלים לא הבינה — ואינה מבינה
גם כיום. היא יודעת רק שלילדות האחרות יש אבא, ושלה יש
סבא (שאפשר לספס עליו) ואמא (שאפשר להתפנק אצלה).
כשרבה ילדים אחרים ציפתה גם עדיה למתנה לראש השנה!
ואמנם קיבלה שי: מכתב של מדינת-ישראל המודיע לה
שה"העניקה" החדשית שלה הופחתה מ-27,500 ל-13 לירה.
האמתלה: אמא עובדת כמורה.

אילו היתה עדיה גדולה יותר, יתכן שהמילה "העניקה"
לא היתה מוצאת חן בעיניה, אין זו הגדרה קולעת לפרעון
השטר הקדוש של המדינה, שטר מוכתם בדם, לפקודת עדיה.
120 הגברים והגברות המחוקקים את חוקי ישראל קבעו
לעצמם משכורת לא קטנה. משכורתם עולה פי 10 על זו שהם
מוכנים "להעניק" לעדיה. יתכן שלא שמעו מימיהם כי אם עובדת נאלצת להוציא על הטפול
בילדיה יותר כסף מאשר אם המשתופת על שפת היים. ויתכן גם שזכרונם, כזכרון רבים
מאתנו, קצר הוא.

כתובת המערכת: לילינבלום 12, ת"א, ת. ד. 136, טלפון 4414 / האחראי: מידד שיף /
העורך: אורי אבנרי / המו"לים: א. גורדון וש. כהן / דפוס מ. שהם, פיז 6, תל-אביב.